

a Francesc d'Assís Pujol Escalé

**Sempre que vulguis,
seu, Caminant, descansa:
que, en mi, hi ha sempre,
per al camí, llum i aigua,
per al repòs, paraules.**

Manlleu, 16 de desembre de 2001

GEM Febrer del 2002

FILOSOFIA DE L'ESCALADOR -1a part-

«El meu pare aquest any ha celebrat el seu vuitanta aniversari. Tot just ara començo a veure símptomes que s'està fent gran. Ell mateix ho diu: «Dels 70 als 75, bé, sense problemes, fas les coses, camines, el que sigui i no et canses; però ara cada any que passa em sento mes feixuc». I jo li contesto: «Pare, és que voleu arribar com la reina d'Anglaterra?».

És evident que des que naixem, constantment i sense poder-hi fer res, ens anem fent grans. Hi ha gent que se sent i actua com una persona gran als 30 o 40 anys, altres als 50 i altres com el meu pare als 75 o 80.

Si no tenim un «handicap» important, vull dir una malaltia física o mental, podem gaudir de la vida fent esport fins ben entrada, el que avui en dia es diu, la tercera edat. Mai vell, perquè «vell» es una paraula que no agrada a ningú i a més té connotacions negatives. Tot i que ben pensat tampoc hi ha una raó de ser, si tenim en compte que persones joves que no tenen ni tan sols 30 anys són uns «carques», i pensen i actuen gairebé com una persona d'edat avançada.

Suposo que l'exposició de tots aquests arguments és per anar a favor del meu ego, i donar-me raons per convèncer-me a mi mateix que encara em queden molts anys d'escalada i alpinisme, que és, en definitiva,

el que m'agrada.

Tots, vulguem o no, tenim referents que ens ajuden a creure que podem arribar molt lluny encara. Un exemple és Chris Bonington que va fer l'Everest als 50 anys, i que avui als seus 64 anys encara continua explorant racons de món, pujant muntanyes i escalant; o en Jordi Pons i en Cerdà que estan jubilats ja fa molt temps i encara s'enfilen, o en Carles Sòria, que als seus 52 anys va escalar la paret nord del Cerví i que recentment amb 60 anys ha pujat també l'Everest. La llista seria interminable i no solament pensant en el món de la muntanya. En qualsevol altra faceta de la vida també hi ha gent destacable: en la política o en la ciència per exemple,

perquè quants científics continuen investigant fins al dia abans de morir?

Aquesta és la gent en la qual m'agrada emmirallar-me, encara que només sigui de lluny i tenint molt clar que, trepitjant de peus a terra, no els arribaré mai a la sola de la sabata. Bé, no cal que ens rebaixem tant tampoc. Cadascú fa el que pot o el que li plau. Pensem que a la muntanya hi ha lloc per tothom i el que la majoria de muntanyencs intentem fer és gaudir de la natura, que en definitiva és el nostre lloc de pertinença en aquest planeta, i, sobretot, buscar sensacions que ens facin sentir vius.

M'imagino que per arribar a ser un escalador fora de sèrie es necessita, entre altres coses, una força de voluntat molt gran i una capacitat per suportar el patiment encara més gran. Si tenim en compte que escalar és UN JOC MENTAL més que físic podem repetir aquella frase tan bonica que diu: «Voler és poder».

Molts d'aquests alpinistes en els quals ens agrada emmirallar-nos no serien grans escaladors si no fos perquè aconsegueixen transformar-se ells mateixos. Quan surten a fer una activitat es deslliguen de l'entorn que han deixat enrere i es concentren plenament en l'escalada que han de dur a terme, en la paret que tenen davant dels nassos i res

més. És com si tinguessin una habilitat especial per sortir-se amb la seva i estar molt atents, tant pel que passa a l'exterior com pel que senten al seu interior.

Això, que en principi pot semblar difícil d'assolir, si ets conscient primerament de qui ets, després del que vols i de com estàs motivat, ja no sembla tan difícil d'assolir. Aquest és el primer pas per exercir aquest autocontrol tan necessari per atacar vies que abans ni tan sols t'atreves a considerar. Segons Mark F. Twight «La pràctica de l'autodisciplina mentre s'escala crea hàbits mentals, que a mesura que l'experiència va creixent, sortiran de manera automàtica».

És evident que amb l'experiència ens arriba la confiança, però això no ho és tot. Fa falta la força de voluntat que dèiem abans i molta autodisciplina per arribar a conèixer-se bé i saber de què som capaços.

Imaginar-se una ruta difícil, planejar-la amb molta antelació i estar convençut que aconseguiràs fer-la requereix un ego fort. Es necessita una seguretat genuïna i natural que costa de trobar. Sovint ens trobem amb actituds temeràries, gent amb poca experiència a qui costa d'entendre les conseqüències del risc, fins que un dia, a causa d'un accident propi o a causa de la mort

de la credibilitat en la teva capacitat per fer front a les dificultats, i sobretot cal saber quines són les nostres febleses, perquè entendre-les i ésser autocrític també forma part de la confiança.

No hi ha res millor que compaginar la lectura d'un llibre interessant com *Alpinisme extrem* i fer escalada als Alps. Aquestes vacances, entre la influència del llibre i les sensacions viscudes amb en Lluís i en Rafa, així com també les xerrades que hem tingut sobre temes lligats amb l'alpinisme i la família entre d'altres, han donat com a resultat aquestes ratlles que intenten reflexionar sobre el complicat món de l'alpinisme en què el risc es el màxim protagonista.

MIQUEL CASAS

d'algun company, s'adonen de com n'és de crua la realitat. Amb dues paraules: no es pot anar per la muntanya fent gestos per a la «galeria» encara que de joves tots, o gairebé tots, hem passat per aquest estatge.

No podem creure que només amb talent podem arribar a dalt del cim. Hi ha d'haver una ambició, sí, però alimentada per diversos factors: per l'habilitat i la visió en conjunt de quin tipus de vies són les que millor ens van, del risc que podem assumir,

XINA

15 Octubre 2001

El món es veu que esta remogut. Fa uns dies hi va haver uns atemptats a EUA. La informació ens arriba a través dels amics o familiars. Intentem algun dia escoltar les notícies per televisió, però és clar en xinès no ens assabentem de res i les imatges no ens ajuden gaire. Ens fa la sensació que potser no hi donen la mateixa importància que li donarien al nostre país. No hi ha semblança entre nosaltres i els xinesos. A casa estirada al sofà mirant la tele, sols recordo partits de futbol, bàsquet i potser tennis. Aquí hi ha esports per donar i per vendre, algun no crec que es practiqui enlloc d'Europa. No estar informada hi ha moments que em preocupa, però penso que potser a vegades és millor no saber-ne res; al cap i a la fi, la gent del poble no hi podem fer res amb els conflictes polítics o terroristes.

A Ruili, poble prop ja de Myanmar, ens trobem les primeres persones que ens parlen de la situació del món. I és normal, es tracta de paquistanesos que fa temps que

viuen a Xina. En un primer moment quan els veiem ens sorprenen: els homes van vestits amb llargues faldilles fosques. La gent d'ambdós països es diferencia fins i tot amb la manera de portar els nens petits. No és necessari que uns o altres perdin les seves arrels, únicament caldria que ens anéssim acceptant entre tots.

Hi ha qui potser ni tan sols en sap res del món. Aquell home amb el seu bufal dins del riu i ell a fora assegut amb una cara de tranquil·litat fumant una llarga

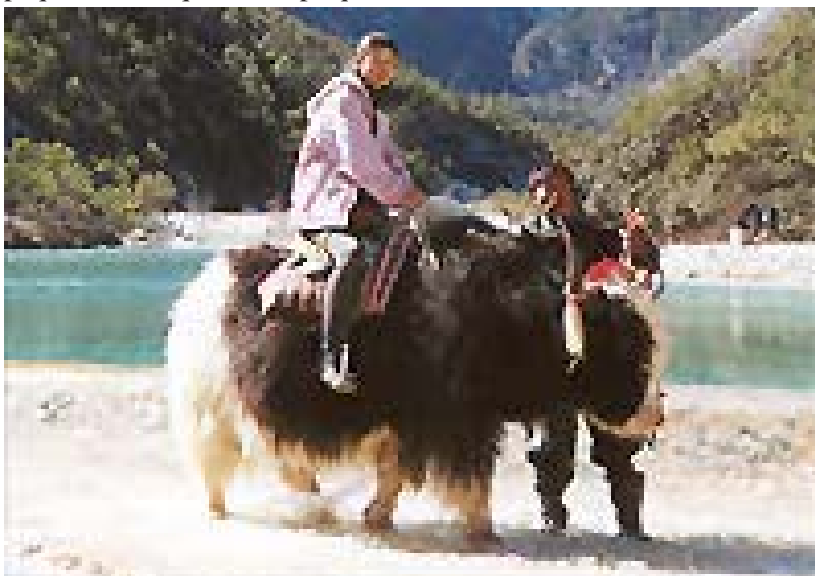
pipa. La seva feina és cuidar la seva única peça de valor: aquest animal. Quan ens hi vam apropar ens va fer un llarg somriure i en fotografiar-lo va continuar amb la mateixa expressió. Aquells moments i els signes amb què intentava comunicar-se amb nosaltres són millors que el tràfec que moltes vegades mou el món occidental.

Ruta en bici:

Jining-Datong-Lingquiu (nord Beijing)

Kunming-Dali-Zhongdian-Markam-Litang- Xinduqiao/ Mianning-Xichang-Kunming-Yuanjiang-Baoshan-Ruili-Luxi-Gengma-Lancang-Jinghong- frontera amb Laos (tot això a les províncies de Yunnan i Tibet i Sichuan)

Pedalat a Xina: 5.631 km (1.673 km sense asfalt), 69 dies, 56620 m desnivell

LAOS - TAILÀNDIA

Tothom que hàviem trobat a la frontera entre Xina i Laos ens havia parlat d'aquest país com un lloc inoblidable, per repetir. Però la nostra sorpresa va ser en entrar i trobar nens que tot just comencen a parlar i vénen a saludar-te amb expressions totalment occidentals: «hello», «ok»; després demanes per fer una foto a una dona d'una ètnia

concreta i de seguida es treu un feix de diners de sota el seu típic gorro i te'n demana més. No pensava que el turisme pogués influir tant. Llavors arribes a un poble i hi trobes algun rètol on remarca que no es pagui per aconseguir fotografiar. Comprenc que a vegades algú pugui tenir aquest gest pensant fer un bé; al cap i a la fi, és un dels països més pobres del sud-est asiàtic. On es poden trobar ONG i la Comunitat Europea per intentar que de mica en mica vagin prosperant. Prefereixo no fer la foto que pagar. Pel que sí que donaria el que fos seria per un «bon plat» i no per res,

sinó perquè anant en bicicleta necessites alguna cosa més que un plat de fideus d'arròs amb sang cuita. Pedalar amb aquests aliments i amb calor és molt dur avançar. Si busques una mica més pots trobar alguna bossa d'aquelles potingues que corquen les dents i no serveixen per res. Busques algun producte per a les teves alforges i podríem dir que pràcticament el que trobes són plàtans. Ja alimenten ja, però en puc menjar 2 o 3 al matí, 2 o 3 a la tarda, i a la nit? Potser el fetge em dirà que ja no aguanta més. Quan arribem a un poble gran aprofitem per variar el nostre menú diari. Potser amb Laos ens han coincidit dues coses desavinents: la pluja i trobar una sortida al nostre viatge. Amb la guerra tenim pelut passar pel Paquistà i aquests països d'Àsia a vegades és difícil trobar un camí per on passar. Aquests dos fets potser ens han fet prendre decisions una mica precipitades i aquells llocs més interessants ens els hem deixat

passar massa ràpid. Amb Tailàndia hem avançat, fins i tot trobem pollastre a la brasa. La curiositat és que te'l condimenten amb sucre i si volem recuperar una mica la sal perduda amb l'esforç només cal menjar fruita: per a ells és un bon plat pinya amb sal.

Tailàndia té un avantatge, a l'hora de dormir no has de patir mai. Quan es fa fosc pots demanar a qualsevol per parar la tenda i mai ens hi han posat cap impediment, al contrari, a vegades acabes dormint en alguna habitació de la casa: ens diuen que tindrem fred o que dormirem millor. Un fred que no té res a veure amb el del nostre país. La gent queda estranyada quan ens veu amb pantalons curts.

Aquestes i altres diferències són les que anem apreciand per cada zona que passem.

PEDALAT:

LAOS . 19 DIES, 1169 KM, 8540 M
DESNIPELL

TAILÀNDIA. 17 DIES, 1761 KM,
9015 MDESNIPELL

Ruta: Boten (frontera Xina-Laos),
Muang Namu, Muang Sing,
Muang Namu,

Loungphrabang, Vientiane (capital
Laos),

travessem frontera amb Tailàndia
a Vientiane, Chian Mai, Mae Hong
Son,
Bangkok.

Imma i Pep.

FONT DELS MANLLEUENCS

El dia 23 de desembre, una setmana més tard del dia previst (per culpa de la nevada), es va anar a la font dels Manlleuencs a portar el pessebre com cada any i també es va fer un acte d'homenatge a Francesc d'Assís Pujol.

Al voltant de la font tornava a haver-hi neu. Malgrat el fred que feia a la Plana i el canvi de data, l'assistència de gent va ser considerable. Un cop arribats allà, es va deixar el pessebre al costat de la font i es varen fer els forats per clavar la placa amb una tanca japonesa, escrita pel poeta manlleuenc

L'hora de trobada era les 9 del matí a la plaça Fra Bernadí, per poder arribar a la font abans de les 11. Només de baixar del cotxe a Collformic aquell fred tan fort de baix a la Plana havia desaparegut: la temperatura era agradable en comparació amb la de Manlleu. Tot pujant cap a la font, a la carena de la muntanya, la neu ja havia fos i es podia veure la plana de Vic immersa en una boirina molt blanca que semblava la d'un congelador .

Jacint Sala i dedicada a F. d'A. Pujol. Enllestida la feina, es va fer l'acte d'homenatge amb la lectura de la tanca de la placa i d'un escrit de Jacint Sala que explicava els motius dels versos de la placa.. Tot seguit, es va treure coca, torrons i vi per esmorzar, i després, com és tradició, vàrem cantar cançons de Nadal al costat de la font.

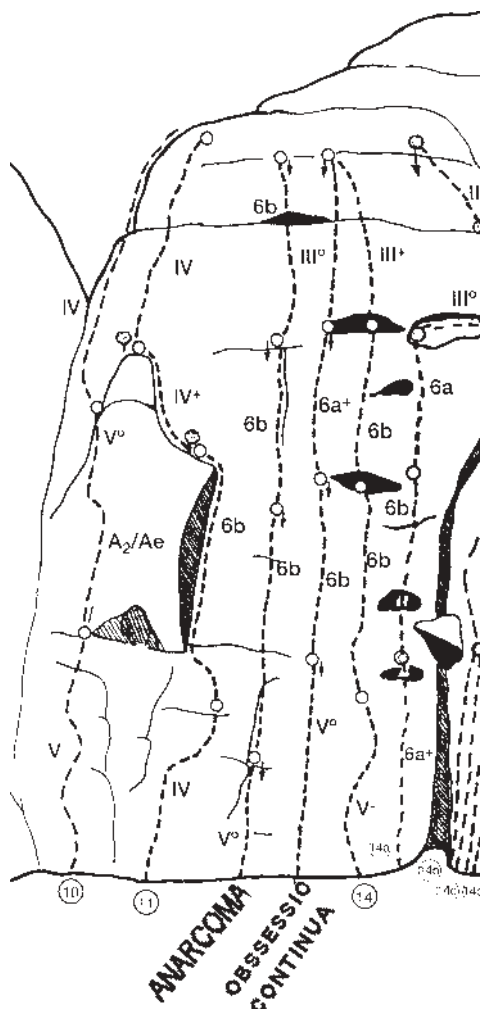
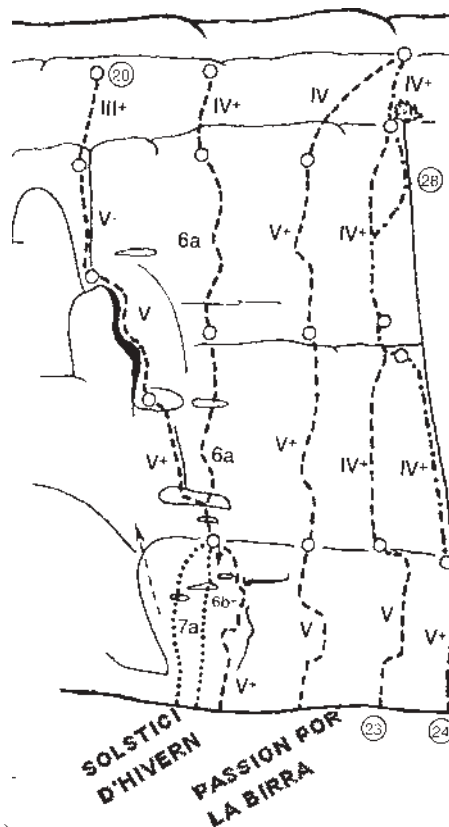
ESCALADA EN ROCA

ELS PORTS DE BESEIT

Quan parlem dels Ports de Beseit, parlem de molta roca. Parlem d'onze zones més o menys properes per a poder escalar tant paret com vies d'esportiva: Horta de St. Joan, Beceite, Mas Mut, Mas Barberans, La Senia, Monte Caro, Agulls de Bot, Tivissa, Serra de Llaveria, Amposta i Organo de Montoro.

Per ara, un recull de tres sectors d'esportiva i quatre vies a paret. Concretament a la zona d'Horta de St. Joan. Per arribar-hi cal dirigir-nos a Gandesa (N-240) i d'aquí direcció a Bot i Horta de St. Joan. Qualsevol mapa de carreteres catalanes ho explica bé. Un cop a Horta, agafarem la carretera que va de Tortosa a Beceite i entrarem a Arnes. De dins el poble surt una pista en direcció al rocam. Passarem primer pel costat de camps d'ametllers i oliveres continuant fins el final de la pista. Surt un sender que et condueix dins el barranc seguint el riu. En el lloc més estret, haurem arribat als sectors d'esportiva. A l'esquerra del sender tenim els Estrets del Sol i la Placa del Camí. En total una vintena de vies equipades amb spits i burins (!). A la dreta, i just al davant, tenim els Estrets del Riu amb vint-i-cinc vies amb l'equipament si fa o no fa (en alguna hi ha parabolts). Totes aquestes vies van de 15 a 30 mts.

Seguint el mateix sender en qüestió de 10 minuts i quan s'obre el barranc arribem a les Moles del Don. Després de fer un gir gran, pel sender, a la dreta. Bé, ja tenim tota la paret a la vista i el riu a sota. A la part esquerra de les Moles (molt vertical) tenim diferents vies de quatre llargs, dues d'elles són:

*Via **ANARCOMA** (120mts 6b)

Via equipada
Portar cintes exprés + reunions
L1:V, L2:6b, L3:6b, L4:6b
Via rappelable

*Via **OBSESSIO CONTINUA** (120mts 6b)

Via totalment equipada amb parabolts
Cintes exprés + reunions
L1:V, L2:6b, L3:6a+, L4:III
Via rappelable

A la banda dreta de la paret hi ha moltes vies més assequibles, entre elles:

*Via **PASSION POR LA BIRRA** (150mts V+)

Equipada amb spits
Cintes exprés més reunions
L1:V, L2:V+, L3:V+, L4:IV

*Via **SOLSTICID'HIVERN** (145mts 6ª)

Equipada amb spits. Primer llarg parabolts (tres sortides possibles: 7ª, 6b+, V+)

El descens d'aquestes dues vies és, un cop a dalt, anar a la dreta fins el final de la paret, baixar una canal fàcil fins un arbre i rappelar(25mts).

BONES ESCALADES

CORREUS ELECTRONICS D'EN PEP I L'IMMA

15/10/2001

Hola

.Ara estem pedalant per Laos i d'aquí a pocs dies passarem cap a Tailàndia.

Aquí fa alguns dies que s'ha acabat el monzó, però resulta que encara deixa anar alguna gotellada.

El nord és interessant de visitar.

Hi ha uns poblats on les dones ensenyen els pits i els homes, alguns, es dediquen a fumar tot el dia opi. Te n'ofereixen constantment.

Avui hem fet la ruta dels temples de Vientiane (capital de Laos). A tot el sud-est asiàtic n'hi ha un munt, com un munt de turistes a Laos, sembla Lloret. Aquest país ens ha decebut una mica.

La Dolors ens va informar que us havia anat molt bé la castanyada, ja hi vam pensar ja amb tots vosaltres i les ballarusques.

Bé fins a la pròxima. Molts records per a tots.

15-12-01

Hola a tots.

Bones festes de Nadal i que tingueu un molt bon any.

Nosaltres ara estem a l'Índia a Calcuta, suposem que el passarem mes o menys al Sikkim, queda dins de l'Índia per sobre Calcuta.

Això ja es molt diferent de Tailàndia i Laos. Per ara no podem dir massa res perquè fa dos dies que hem arribat a Calcuta, però això ja ens agrada mes. D'aquí a dos dies tornarem a agafar la bici.

Aquí cotxes, bicis, autobusos, gent, carros, ...però encara no hem vist vaques rondant pel carrer, això si a la cantonada del carrer on dormim hi ha una cabra immensa lligada.

Molts records a tots i molt bones festes

21/01/2002

Hola gent.

Què tal? Què, ja no us recordeu de les festes, oi? Ja fa uns quants dies. Nosaltres aquí tant ens és el Nadal, St. Esteve, com dia de treball, sempre pedalant.

Bé, vosaltres deveu estar entre escalant i esquiant i alguna altra activitat, ja hi ha gent que ens informa.

Ara estem a Varanassi. Això no té res a veure amb el nostre país. Tot és curiós. Tenen el riu sagrat, però només ho és per segons què. Per exemple, hi renten búfals, es renten ells, hi tiren les cendres de morts, hi pregunen, hi baixen vaques mortes. Però mai hi faran un pipí. Abans val mes ensenyar les seves vergonyes i fer el pipí allà on passa tothom que no dins el riu. Avui mateix un home ben ensabonat ha anat a fer el pipí ('pixar' diu en Pep) un tros lluny.

Aquí és una mica dur pedalar, sobretot pels camions i busos, especialment quan creues algun poble.

Vam estar al Sikkim, i durant uns quants dies vam poder veure el Kanchenjunga (el 3r més alt del món). Vam tenir la sort perquè moltes vegades al desembre està tapat pels núvols.

Una abraçada i fins a la pròxima. Records a tothom.

GRUPEXCURSIONISTADEMANLLEU

